

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

Άριθμ. Πρωτ.: 8/1049

Χριστούγεννα 2023

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ἐπαρχίας μας

Ἀγαπητοὶ Πατέρες, Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές μου,

Κάποτε ὁ Θεὸς μᾶς δημιούργησε τοὺς ἀνθρώπους παίρνοντας χῶμα ἀπὸ τὴ γῆ. Μᾶς δημιούργησε, διαφορετικούς ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα ἔμβια ὄντα, φυτώντας μέσα μας «πνοὴν ζωῆς» καὶ δίδοντάς μας «ψυχὴν ζῶσα» (Γεν. 2,7).

Ἡ ἀπιστία τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἐναντία στὸ Θεὸ (τὴν ὁποία ὀνομάζουμε πτώση), φώλιασαν στὸν ἄνθρωπο καχυποψία καὶ ἀμφισβήτηση. Ἀμφισβητώντας, ὅμως, τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ καχύποπτος ἀπέναντί Του, ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἀβεβαιότητα μᾶς ὑποβίβασε στὴ στυγνὴ βιολογικότητα. Τότε ἦταν ποὺ ράγισαν τὰ κατάβαθα τῆς ὑπάρξεώς μας. Ἐκτοτε, οἱ ἄνθρωποι βιώνουμε στὸν κόσμον τρεῖς, ὀδυνηρὰ τραγικὲς ἀδικίες: ἡ πρώτη, ὅτι πεθαίνουμε· ἡ δεύτερη, ὅτι προκειμένου νὰ ζήσουμε, ἀμαρτάνουμε καὶ ἡ τρίτη, ὅτι ζοῦμε μὲ ἀσίγαστες ἐνοχὲς γιὰ τὴν ἀλλοτρίωση τοῦ κόσμου. Συμπληρωματικά, ἔρχονται κι ἄλλες ἀδικίες νὰ κατεδαφίσουν τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξή, ὅπως οἱ ἀρρώστιες, οἱ παραφροσύνες καὶ ἡ κάθε λογῆς ἀδυναμία ἐπιβίωσης. Ὅσο αὐτὲς οἱ καταστάσεις στέκουν ὡς βαρῦδια στὴ ζωὴ μας, ἡ ψυχὴ μας δὲν μπορεῖ στ' ἀλήθεια οὔτε νὰ χαρεῖ οὔτε καὶ νὰ γιορτάσει.

Όπότε τί έννοοῦμε, οί Χριστιανοί, όταν λέμε ὅτι σήμερα γιορτάζουμε;

Χριστούγεννα εἶναι ἡ ἔλευση τοῦ Ἰησοῦ, δηλ. τοῦ πνεύματος πού σαρκώθηκε, προκειμένου νά νικήσει τόν κόσμο ἀπό κοινοῦ μέ τόν ἄνθρωπο. Χριστούγεννα σημαίνει ὑπαρξιακή χαρά, γιά δύο λόγους, πρῶτα γιατί φωτίζεται κάθε σκοτεινή πτυχή τοῦ ἐσώψυχου κόσμου μας καί ἔπειτα γιατί λυτρώνεται τὸ σῶμα μας ἀπό τόν κλοιό τοῦ θανάτου.

Ό Χριστός γεννιέται στή ζωή μας ὅταν ἐμεῖς τὸ θελήσουμε. Ἄς εἶναι ἡ ζωή μας στάβλος, δέν τόν σιχαίνεται. Ἄς παραμένουν οί «συγγενεῖς» Του βουβοί, μπροστά στό μυστήριο. Ἄς τόν συντροφεύουν μόνο τὰ εἰρηνικά ζῶα. Ἄς τόν τιμοῦν μόνο οί ἀπλοϊκοί βοσκοί. Ὁ Χριστός δέν κλονίζεται ἀπό τοὺς ἀμφίβολους λογισμούς μας, δέν μειώνεται ἀπό τὴν «πτωχεία» τοῦ Εὐαγγελίου, δέν προσβάλλεται ἀπό τὴν ταπείνωση τῆς Φάτνης οὔτε ἀπό τὴν αἰσχύνη τοῦ Γολγοθᾶ. Ἐπειδὴ ξέρεי ποιὸς εἶναι, ξέρεи τί κάνει καί κυρίως, «γιατί» τὸ κάνει. Γεννιέται γιά νά δώσει ζωή σὲ κάθε τι νεκρό, ἔρχεται γιά νά γεμίσει μέ τὴν παρουσία του τὰ πάντα, κατεβάζει τὸν ἑαυτό Του στή γῆ γιά νά ἀνεβάσει τὸν κόσμο μας, μαζί μ' ἐμᾶς, στὸν οὐρανό.

Έτσι, ἡ σημερινὴ γιορτὴ εἶναι ἡ μόνη εὐκαιρία πού μᾶς δίνεται γιά νά βροῦμε τὸν ἀρχέγονο, τὸν «πρῶτο μας ἑαυτό» καί νά ἐπιστρέψουμε στή σχέση ἐμπιστοσύνης καί ἀγάπης μέ τὸ Θεό. Ἐπειδὴ, τελικά, μόνο αὐτὴ ἡ σχέση εἶναι «ἡ αἰώνιος ζωή». ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι τὸ «σκεῦος τοῦ κεραμέως», πού θὰ συντριβεῖ.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, γιατί ὑποφέρει σήμερα ὁ κόσμος μας; Ἐπειδὴ ἀκριβῶς δέν ἐπιτρέπουμε στό Χριστὸ νά γεννηθεῖ στή ζωή μας καί στὰ βάθη τοῦ πνεύματος τῆς ὑπάρξεώς μας. Συνεχίζουμε νά Τὸν ἀμφισβητοῦμε μέ καχυποψία. Ὅποτε, διαιωνίζουμε τὴν πρώτη ἐκείνη κοσμικὴ ἀδικία καί κληροδοτοῦμε στὶς ἐπόμενες γενιές τὴν ἀρχέγονη ὀδύνη. Ἐτσι, βιώνουμε μιὰ παντέρημη προσωπικὴ μοναξιά καί μιὰ παγκόσμια κοινωνικὴ φοβία, ἐνῶ εἰσπνέουμε ὅλοι μας μιὰ θανατερὴ

όσμη. Στην Πατρίδα μας, ένα καθημερινό δελτίο ειδήσεων, επιβεβαιώνει αυτήν την κατάντια.

Όμως, όχι! Άς ξανακυττάξουμε σοβαρά την εικόνα τῆς Γεννήσεως...!

Έπάνω στη Φάτνη στέκεται ένα άστέρι, ρίχνει τὸ φῶς του μέσα στη νύχτα καὶ διαλύει τὰ σκοτάδια. Καὶ ἀπὸ μακριά, πλησιάζουν τρεῖς σοφοὶ ἀναζητώντας νὰ βροῦν τὸ «παιδίον». Σήμερα, ὁ κόσμος μας ζῆ στὸ σκοτάδι, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὸ συμφέρον του καὶ δὲν ἐμπιστεύεται τὴν Ἐκκλησία, ὅταν τοῦ τὸ ὑποδεικνύει. Ὁ Χριστὸς ἐπέμενε: «γνωρίστε τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ ἐλευθερωθεῖτε ἀπὸ κάθε φόβο» (Ἰω. 8,32) καὶ ἡ Γραφή συμπληρώνει: «κατακτεῖστε τὴ γνώση γιὰ νὰ μὴν κάνετε ὅσα ὀργίζουν τὸ Θεό» (Ψαλμ.2,12)! Ἡ Ἐκκλησία (ποῦ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ στοὺς αἰῶνες), ἀποκαλύπτει τὸ φῶς, διδάσκει τὸ παρελθόν, ἐρμηνεύει τὸ παρόν, δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο τὸ μέλλον, στηρίζει τοὺς τρομαγμένους, σηκώνει τοὺς πεσμένους, ἀνασταίνει τοὺς πεθαμένους. Ὅσο ἡ ἀνθρώπινη νοημοσύνη θὰ ἀνελίσσεται, τόσο θὰ ἐγγίζει τὴ βούληση τοῦ Θεοῦ. Τὸ άστέρι τῆς Βηθλεέμ θὰ γίνεται ὁ Αὐγερινὸς ποῦ θὰ ἀνατέλει τὸν ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης. Ὅποιοι παίρνουν στὰ σοβαρά τὴ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων (καὶ ὄχι τὰ ψιμμύθια της), ζοῦν τὸ πνεῦμα ποῦ σαρκώθηκε, μὲ τρόπο καθαρὰ πνευματικό. Νιώθουν νικητὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Δὲν πνίγονται σὲ ἀπορίες καὶ δὲν φοβοῦνται θάνατο. Αὐτοὶ εἶναι ποῦ γιορτάζουν Χριστούγεννα καὶ τὰ γιορτάζουν γεμᾶτα νόημα, οὐσιαστικὴ χαρὰ καὶ βέβαιη ἐλπίδα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, θὰ βουλιάξουν μέσα στὴν ψυχικὴ μελαγχολία ἐνὸς πλαστικοῦ διάκοσμου (ποῦ ὅμως, δὲν ὁμορφαίνει), μιᾶς πληθώρας ἀπὸ φωτάκια (ποῦ ὅμως, δὲν φωτίζουν τὴν ὑπαρξή), μὲ ἀνούσιες εὐχὲς (χωρὶς ἀντίκρυσμα) καὶ κούφιεσ ἐλπίδες (γιὰ ἕνα: «καὶ τοῦ χρόνου», χωρὶς ...έφέτος).

Όλοένα καὶ ἐναργέστερα ἀποδεικνύεται, μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, ὅτι ὁ κόσμος μας φθίνει. Προχωρεῖ σ' ἕνα νομοτελειακὸ τέλος, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔχασε τὶς ἀξίες καὶ τὶς ἀρετὲς του, δηλ. τὸν προσανατολισμὸ του. Σὰν ἕνα αὐτοκίνητο ποῦ τρέχει μὲ σπασμένα φρένα καὶ ὀπωσδήποτε θὰ

συντριβεῖ. Ὅμως ὁ Χριστὸς γεννιέται κι ἐφέτος, προκειμένου νὰ γεννηθοῦμε ξανὰ ἐμεῖς κι ὁ κόσμος μας, ἂν βεβαίως τὸ θέλουμε. Ὅταν κάποτε ὁ Χριστὸς, τὸ πρότεινε αὐτό, σ' ἓναν σοφὸ (Ἰω. 3,1-21), ἐκεῖνος τὸν ρώτησε: «Μπορεῖ νὰ γίνει κάτι τέτοιο; ἓνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος νὰ μπεῖ ξανὰ στὴν κοιλιά τῆς μάνας του καὶ νὰ γεννηθεῖ γιὰ δεύτερη φορά»; Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ἐξήγησε: «ἐκεῖνο ποὺ γεννιέται ἀπὸ ἄνθρωπο, εἶναι ἀνθρώπινο, ἐνῶ ἐκεῖνο ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὸ πνεῦμα εἶναι πνευματικό. Ἄν δὲν γεννηθεῖτε ἀπὸ νερὸ καὶ ἀπὸ πνεῦμα, δὲν θὰ μπεῖτε στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Ὁ κόσμος μας προήλθε ἀπὸ τὰ νερά. Στὴν Ἐκκλησία ἐνταχθήκαμε μὲ τὸ βάπτισμα. Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ γεννηθοῦμε στὸ Πνεῦμα. Ἄς πάσουμε νὰ τὸ ἐξορκίζουμε κι ἄς τὸ ἐπαναφέρουμε στὴ ζωὴ μας. Ἄς κυττάξουμε ψηλότερα ἀπὸ τὸ ὕψος μας καὶ βαθύτερα ἀπὸ τὸ σκάμμα ἐνὸς τάφου. Ἄφοῦ γεννιέται κι ἐφέτος ὁ Χριστὸς, ἄς τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ γεννηθεῖ στὴν ψυχὴ μας. Νὰ φωτίσει τὸ πνεῦμα μας. Νὰ γεμίσει τὸ βίο μας. Νὰ δώσει ὄραμα στὴ ζωὴ μας. Νὰ στηρίξει τὴν χειμαζόμενη οἰκογένεια. Νὰ βάλει σὲ πυξίδα τὸν πολιτισμὸ μας. Ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται. Στὸ βαθμὸ ποὺ τὸ θέλουμε, μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐπιλέγουμε, ὅποτε τὸ ἀποφασίσουμε, ἄς ξαναγεννηθοῦμε μὲ τὸ Χριστό, γιὰ νὰ λυτρώσουμε τὴν ὑπαρξή μας ἀπὸ τὴν τραγωδία ποὺ βιώνει, τὸ βίο μας ἀπὸ τὴ σκοτοδίνη τῆς ἀνουσιότητος καὶ τὴ ζωὴ μας ἀπὸ τὴν σχιζοφρένεια τοῦ θανάτου. Ἀλήθεια, ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται!

Καλὰ Χριστούγεννα, ἀγαπητοί μου, γεμᾶτα Χριστό. Καλὰ Χριστούγεννα, ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Καλὰ Χριστούγεννα, γλυκειά μας Πατρίδα.

Εὐχέτης γιὰ ὄλους σας
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

Αλέξανδρος Πρωτοπλάτης
Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ